

Andri Snaer Magnason

A KÉK BOLYGÓ

meseregény

Kovács Katalin rajzaival

Koinónia • Kolozsvár • 2010

Izlandi eredeti címe Sagan af blaa hnettinum, kiadta a Forlagid Publishing, www.forlagid.is

Fordította László Noémi

© Andri Snaer Magnason és Aslaug Jonsdottir, 1999

© László Noémi, 2010

© Kovács Katalin, 2010

© Koinónia, 2010

A könyv megjelenését a Communitas Alapítvány támogatta.

Cartea a apărut cu sprijinul Administrației Fondului Cultural Național.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDRI SNAER MAGNASON

A kékbolygó története / Andri Snaer Magnason ; trad.: László Noémi. - Cluj-Napoca : Koinónia, 2010

ISBN 978-973-165-033-3

I. László, Noémi (trad.)

821.113.3-31=511.141

Volt egyszer egy kék bolygó

Egyszer volt, hol nem volt, valahol a messzi űrben, volt egyszer egy kék bolygó. Első ránézésre egészen hétköznapi kék bolygónak tűnt, és egyszerűen nem akadt olyan űrhajós vagy csillagász, aki másodszor is szemügyre vette volna. Egy Nap és egy Hold keringett a bolygó körül; a fűben, a virágok között szél viháncolt, és magas hegyekről fehér vízesések omlottak sötét szakadékokba le. Az égen fellegek úsztak, közöttük hunyorogtak a csillagok. A bolygón rengeteg földrész volt, az őket körülvevő tükörsima óceán vizét milliom cseppre törte a sziklás partokon a vad szél.

A kék bolygónak volt egy különlegessége: kizárólag gyerekek éltek rajta. No, persze, növényben és állatban sem volt hiány, de bolygónk leginkább kisebb-nagyobb gyerekekben bővelkedett. Volt ott irdatlan nagy meg aprócska gyerek, dagadt gyerek és nyápic gyerek, de amolyan fura gyerek is akadt, amelyet a tükörben látsz. Mivel néhány száznál is jóval többen voltak a bolygón, mondjuk egyszerűen azt: se szeri, se száma, annyi gyerek élt ott. Lévén, hogy egy szál felnőtt sem lézengett a környéken, a gyerekek azt tették, ami-re csak kedvük szottyant. Senki sem parancsolgatott nekik, így igazán vadócak voltak. Ha a gyomruk korgott, ettek, ha elfáradtak, aludtak, egyébként vég nélkül játszottak, és ebbe senki sem szólhatott bele. Itt korántsem a felnőtteket szapuljuk, hiszen sokan közülük egészen helyesek néha.

A kék bolygó gyönyörű, ám veszélyes is volt. Minden napra annyi veszély, annyi izgalom jutott, hogy attól az összes felnőtt nyomban megöszült volna, és deres fejük csak úgy reszketett volna a kiállt stressztől és aggodalomtól. Talán ezért nem landolt egy felnőtt sem a bolygón, már amennyire a legidősebb gyerekek visszaemlékeztek, és a csillagászok távcsöve is emiatt került a kék bolygót.

Nos, megkérdezhetné valaki: honnan bújt elő az a sok gyerek? Hogyan sokasodtak? Soha nem nőttek fel? Hogyan születtek meg, ha nem volt felnőtt a kék bolygón? A válasz pofonegyszerű: senki sem tudja.

Mint már említettem, a tudósokat nem érdekelte ez a bolygó, kutatást sem készített róla senki. Tudomásunkra mindössze annyi jutott, hogy vad gyerekek lakják, akik soha nem nőnek fel. A fiatalság kútja valamilyen oknál fogva feneketlen mély a szívükben, és könnyen meglehet, hogy ezek a gyerekek már több száz évesnél is idősebb kort értek meg.

Vége-hossza nem volt a kalandnak a bolygón. A gyerekek szentjánosbogarat üldöztek a sötétben, sziklás szirteken mászkáltak és meleg vizű folyókba ugráltak onnan. Kagylót gyűjtöttek a parton, vagy meglesték, hogyan rakja tojásait nedves homokba a teknősbéka. Aztán ott voltak a hegycsúcsok fészkelő madaraikkal és dermedt, fehér gleccsereikkel, amelyek recsegve-roppogva nyúltak a tengerbe. Nappal, amikor megjelentek a tigrisek és papagájok, az erdő világos zöldben játszott, ám este, farkasvonítás idején a lomb sötétebb zöldre váltott és éjszakára, amikor előbújtak a denevérek és az ágak között szőrös lábú pókok fonták hálójukat, az erdő zöldje teljesen befeketedt.

Évente egyszer csodálatos dolog történt a kék bolygón. A Kék Hegyek egy eldugott barlangjának apró repedésén beszűrődött a napfény. A barlang nem csak amolyan köznapi barlang volt: rengeteg pillangó aludta álmát benne. Amint a fény betöltötte a barlang üregét és szárnyukon felragyogott, a pillangók felébredtek. Lassú, nyugodt szárnyrebbenéssel felemelkedtek, és egyenként kirepültek a barlang száján. Azon a napon szárazon és vízen, hegyen és völgyön át a nap nyomában körülrepülték a bolygót, majd este visszarepültek a barlangba, újra elaludtak és egy teljes évig fel sem ébredtek többé.

Nagy csoda és nagy öröm volt a pillangók repülése a kék bolygón. A gyerekek hátukon heverészve bámulták az eget elözönlő pillangókat, amíg azok el nem tűntek a láthatáron lenyugvó nappal.

Igen ám, csakhogy a világ minden izgalma és csodája eltörpül amellet a kaland mellett, amiről történetünk mesél. Hadd következzen a legveszélyesebb, leglehetőlenebb kaland, amiről gyerek valaha is álmodott a kék bolygón.

A történet elkezdődik

A történet a hatalmas óceán egy apró szigetén kezdődik, kevéssel a pillangók ébredése előtt. Verőfényes nyári nap volt, Brimir a fekete homokkal fedett parton ügyködött, kagylóhéjat gyűjtött és lapos kavicsokkal az óceán vizén kacsázott. Óvatosan araszolt a pingvinek fészkei között, nehogy pingvintojásra lépjen.

Brimir pajtásához, Huldához igyekezett, hogy azt a szép kövecskét, amit a Kék Hegyek közelében talált, megmutassa neki. Nem látszott belőle más, mint a pingvinek fehér-fekete rengetegéből nagy ritkán kivillanó szőke bozontja. Korgott a gyomra, mert csavargás közben teljesen megfélemedezett az evésről. A pingvinek alól kibukkanó tojások láttán összefutott szájában a nyál, mégsem bántotta a szúrósan pillantgató madarakat. Azok mégiscsak ezrével voltak ellene, éles eszével pedig igazán nem sokat tehetett pengeéles csőrük ellen.

Hulda egy jókora zsákot vonszolt, Brimir észrevette és odaszaladt.

– Szia – mondta Brimir. – Mi van a zsákban?

– Fóka.

– Fóka?

– Igen, egy fóka, egy-két narancs és két nyuszi!

– Mmmmm! Fókát fogtál?

– Nem olyan nagy dolog az, hallod, egészen aprócska a fóka. Jót húztam rá egy bottal – mondta Hulda, és megveregette Brimir hátát.

– Segítsek elhúzni ezt a zsákot?

– Segíthetnél!

Végigmentek a parton, a mögöttük szánkázó zsák eltüntette nyomaikat a homokban. Brimir és Hulda a tengert bámulta, és a pálmafás öböl fekete homokját, ahol majd megnyúzzák és elkészítik a zsákmányt. Ágakat gyűjtöttek, tüzet gyűjtöttek és egészben megsütötték a fókát. Jót lakmároztak belőle, majd a homokban üldögélve bámulták a naplementét. Besötétedés után leheveredtek, úgy nézték az égen hunyorgó csillagokat.

– Ez volt életem legszebb napja – suttogetta mosolyogva Hulda.

– Igen, még az én legjobb napomnál is jobb, az pedig a tegnap volt – mondta Brimir.

– Mit csináltál a tegnap?

– Semmi különöset. Egyszerűen csak boldog voltam – mondta Brimir, és ő is elmosolyodott. – Minden nap jobb, mint az előző.

– Hamarosan megérkeznek a pillangók – szólt Hulda, és szinte ragyogott a boldogságtól.

Brimir megmutatta Huldának a kövecskét. Színjátészó volt, mint sok ezer szivárvány, és ragyogott, mint millió csillag.

– Nagyon szép.

– Legyen a tied, mondta Brimir.

Hulda a szíve mélyén tudta, hogy adni sokkal nagyobb áldás, mint kapni, így Brimir kedvéért elfogadta a kövecskét.

– Miféle kő ez?

– Szerintem kívánságteljesítő.
– Kívánhatok valamit? – mosolyodott el Hulda.
– Hogyne, ha akarsz – felelt Brimir –, csakhogy akkor a kövecske közön-
séges kavicsná változik.

– És csak egyetlen egy dolgot kívánhatok?

– Egyet, de azt, amit csak akarsz.

Hulda elcsendesedett, meghányta-vetette magában a dolgot, gondolatait
szabadjára eresztette.

– Egy szál kívánság sem jut eszembe.

– Egy sem? – kérdezte Brimir.

– Rengeteg az ennivalóm, a barátom szintén, mert mindenki a barátom.
Igaz, van valami, amire mindig nagyon vágytam – mondta Hulda.

– No, és mi az?

– Mindig arra vágytam, hogy a legjobb barátom csodálatosan szép kö-
vecskével ajándékozzon meg. Most, hogy teljesült ez a kívánság, semmi más
nem jut eszembe! – Hulda szégyenlősen elmosolyodott, gyors puszit nyomott
Brimir arcára és olyan óvatosan tartotta tenyerén a kövecskét, mintha az fűj-
tojás lett volna.

– Nézd csak, milyen érdekes csillag – szólt hirtelen Brimir.

– Hol? – kérdezte Hulda.

– Ott! – kiáltott Brimir.

– Ott sosincs csillag – mondta Hulda és megdörzsölte a szemét.

Csakhogy a csillag nem is állt egy helyben. Hosszú tűzcsóvát húzott ma-
ga után és ide-oda kanyarogva villogó tűzbetűket rótt a sötét égboltra.

- KEZDŐDIK A MÓKA – betúzta Hulda.
- Kezdődik a móka? Miféle hullócsillag ez?

A csillag hirtelen felhagyott a ficánkolással és egyre hangosabb, egyre félelmetesebb süvöltéssel egyenesen a kék bolygó felé vette útját.

Brimir és Hulda ijedten összebújt.

- Ajaj, mi ez, bolygó, vagy üstökös?
- Úrhajó! Mindjárt lezuhan!

Az úrhajó egyre gyorsabban közeledett, majd vakító fény villant. A madarak vijjogva menekültek. A mókusok a nyulak földalatti odúiba húzódtak. A halak mélyen az algák erdejébe bújtak, Brimir és Hulda a homokba vackolta magát.

- Egyenesen felénk zuhan! – kiabált Hulda. – Összelapít bennünket!
- Ölelj át szorosán! – súgta Brimir.

Hulda úgy átölelte, hogy szinte összeroppantotta Brimirt. Hatalmas robbanás hallatszott. BUMMMMM!

A robbanás hosszan visszhangzott a hegyek között, a parton pedig homok és sziklatörmelék zuhogott a magasból.

Brimir és Hulda csengő füffel, mozdulatlanul ült. Óvatosan felkászálódtak és leporolták magukat. Ahol az úrhajó becsapódott, ott most mély kráter éktelenkedett. Odasettenkedtek és belekukucskáltak. A gomolygó füst miatt szinte semmit sem lehetett látni, azt a horpadt, alaktalan valamit kivéve, ami a gödör alján villogott.

- Pont olyan, mint egy ócska porszívó – mondta Hulda.
- Ez egy úrhajó – súgta Brimir.

Az úrhajó nem adott életjelet, ám nemsokára kopácsolás hallatszott ki belőle, piff, paff, puff, mintha valaki a járgány ajtaját próbálta volna kinyitni.

– Ide ősidők óta senki sem jött az úrból – szólt Hulda.

Az ajtót most az előbbinél sokkal hangosabban döngették. PIFF! PAFF! PUFF!

– Remélem, nem valami úrszörny lesz az – súgta Brimir.

Rettenetes robaj hallatszott, valaki teljes erővel ráütött az ajtóra. Az fülsüketítő recsegéssel kicsapódott, és az ajtónyílásból hatalmas, sötét figura pislogott kifelé az éjszakába.